

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Berényi Viktor ügyvéd által képviselt I. rendű, II. rendű felpereseknek - a Vas, Réti és Kurucz Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kurucz Mihály ügyvéd) által képviselt **Pest Megyei Kormányhivatal** (1052 Budapest, Városház u. 7.) alperes ellen **közigazgatási jogkörben okozott kár megfizetésére kötelezés** iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2010. október 5-én meghozott 12.P.20.961/2009/8. számú ítélet ellen a felperesek 9. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessenek meg az alperesnek 100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési eljárási illeték az államot terheli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

Az I. és II. rendű felperesek keresetükben az eredeti I. és II. rendű alpereseket a Ptk. 349. § (1), és a 339. § (1) bekezdésére alapítva 25.000.000 Ft vagyoni, továbbá 5.000.000 Ft nem vagyoni kártérítés, és ennek 2004. június 28-tól a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérték kötelezni, egyetemleges marasztalás mellett. Az I. rendű alperes jogellenes magatartását abban jelölték meg, hogy elmulasztotta kézbesíteni az I. és II. rendű felperesek részére az 1992. április 16-án kelt 34.286/1992. számú határozatát, ekként elvonta az I. és II. rendű felperesek jogorvoslathoz fűződő jogát, melyet a későbbi eljárása során a felperesek alappal már nem érvényesíthettek. Álláspontjuk szerint az ingatlan 2004. június 28-án megtörtént árverésére nem került volna sor abban az esetben, ha az I. rendű alperes a jelzálogjog bejegyzése iránti kérelemmel kapcsolatos eljárásra, az akkor ingatlan-nyilvántartásról szóló 1972. évi 31. tvr., valamint a végrehajtása tárgyában kiadott 27/1972. (XII. 31.) MÉM rendelkezéseit

figyelembe veszi. Utaltak arra, hogy a jelzálogjog bejegyzésére a kérelem nem volt alkalmas. Hivatkoztak arra is, hogy az I. rendű alperes határozata jogsértő módon, nem teljes bizonyító erejű magánokirati formában rögzített, jelzálogjog szerződést vett a bejegyzés alapjául, holott az I. rendű alperesnek kötelessége lett volna a bejegyzési kérelem és annak alapjául szolgáló okiratok formai és tartalmi kellékeinek vizsgálata. Mindezek álláspontja szerint olyan súlyos gondatlanságot eredményeztek, amelyek az I. rendű alperes kárfelelősségét megalapozzák.

A II. rendű alperesi magatartás jogellenességét abban látták, hogy jogszabálysértő volt a II. rendű alperes neve azon 30450/1998. számú határozata, mellyel az elsőfokú földhivatali határozatot megváltoztatta, és az I. rendű alperest utasította, hogy az ingatlanra a III/6. bejegyzés ranghelyén a jelzálogjogot tüntesse fel. Ugyanakkor a II. rendű alperesi jogellenesség körében utaltak arra is, hogy mint az I. rendű alperes felügyeleti szerve nem alakított ki olyan kézbesítésre vonatkozó ellenőrzési gyakorlatot, mellyel ilyen sérelmes helyzetek kialakulása megelőzhető lett volna.

Hivatkoztak arra is, hogy a sikertelen jogorvoslati eljárások és procedúrák, továbbá az ingatlan árverésével kapcsolatos ellehetetlenül helyzet miatt egészségkárosodás következett be, melynek okán nem vagyoni kár iránti igényt is előterjesztettek.

Az I. és II. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Az I. rendű alperes vonatkozásában a jogellenes alperesi magatartást - a kézbesítés elmulasztására vonatkozóan - nem vitatta azzal, hogy álláspontja szerint a felperesi vagyonban bekövetkezett károsodás nem az alperesi jogellenes magatartással áll ok-okozati összefüggésben. Hivatkozott az I. és II. rendű felperesi közreható magatartásra, ugyanakkor amennyiben a bíróság az ok-okozati összefüggés fennálltát mégis megállapítaná, úgy a kereset összegszerűségét is vitatta. A nem vagyoni kártérítés iránti igény elutasítását is kérte.

A II. rendű alperes kifejtette, hogy eljárása során jogellenesség nem merült fel, kérte a mindkét alperest képviselő jogi képviselő perköltségének megállapítását.

Az elsőfokú bíróság a részletesen rögzített történeti előzményeket követően 2010. október 5-én meghozott 12.P.20.961/2009/8. számú ítéletével a felperesek kereseti kérelmét elutasította az alábbiak rögzítése mellett:

Kifejtette, hogy a Ptk. 339. § (1), a 349. § (1) és a 355. § (4) bekezdése értelmében az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének feltételei körében a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy az I. és II. rendű alperes vonatkozásában volt-e jogellenes magatartás, ezzel ok-okozati összefüggésben keletkezett-e felperesi kár. Az alperesi magatartás vétkes volt-e, illetőleg többlet feltételt tartalmazóan azt kellett még vizsgálni a Ptk. 349. § (1) bekezdése alapján, hogy a kár rendes jogorvoslattal elhárítható volt-e vagy sem, illetve a felperesek a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vették-e.

Jogszabályi rendelkezések idézését követően az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a kézbesítési előírások megtartása a közigazgatási eljárásban is alapvető, és

garanciális jelentőségű. Az ezzel kapcsolatos mulasztás olyan súlyú, mely a kárfelelősséget esetleg megalapozhatja. A Legfelsőbb Bíróság 2000. évi 400. számú eseti döntését idézve kifejtette, hogy a közigazgatási szerv jogellenes eljárásának nincs jelentősége, ha az állított kár nem ezáltal keletkezett. Tényként állapította meg, hogy az elsőfokú körzeti földhivatal 35.684/1992. számú határozatát a 27/1972. (XII. 31.) MÉM rendelet 27. §-ának rendelkezésére tekintettel és az 1972. évi 31. sz. tvr. rendelkezésébe ütköző módon igazoltan a feleknek nem kézbesítette. Erre vonatkozó okirat nem áll rendelkezésre. Így az I. rendű alperes vonatkozásában a jogellenességet megállapította. Ezt azonban nem tartotta elegendőnek a felpereseket ért esetleges kár bizonyítására, mert úgy foglalt állást, hogy a felpereseknek bizonyítania kellett volna, hogy az ingatlan árverésével felmerülő vagyoni és nem vagyoni kár kifejezetten ezzel ok-okozati összefüggésben keletkezett. Az I. és II. rendű felpereseknek azt is bizonyítani kellett volna, hogy kézbesítés esetén mindenképpen jogorvoslattal éltek volna, mely álláspontjuk szerint eredményes lett volna, hiszen az annak alapjául szolgáló szerződés álláspontjuk szerint nem jött létre érvényesen. Így a felperesek ingatlanából a jelzálogjog alapján a jogutód nem kereshetett volna kielégítést, az ingatlan árverésére, a tulajdonjog elvesztésére nem kerülhetett volna sor.

Ezen okozati láncolat bizonyítása azonban nem vezethet eredményre az elsőfokú bíróság megítélése szerint. A felpereseknek a bejegyzés alapjául szolgáló jelzálogszerződés érvénytelensége kapcsán indított peres eljárásai ugyanis, melyeket az elsőfokú bíróság részletesen ismertetett a tényállás során, nem vezettek eredményre. A felperesek ezen keresetét a bíróság jogerősen elutasította. Így jelen perben a bíróságnak nem volt lehetősége a Pp. 229. § (1) bekezdése alapján a jelzálogszerződés alaki, tartalmi feltételeinek vizsgálatára, a szerződés érvényessége vonatkozásában bármilyen megállapítás megtételére. Ezen okból nem tartotta szükségesnek azon alperesi bizonyítási indítványok teljesítését, mely a kölcsön mikénti felhasználására, a jelzálogszerződés érvényes vagy érvénytelen létrejöttére irányultak. Így különösen arra tekintettel, mivel a blanketta céljával, rendeltetésével, fedezeti jellegével az I. rendű felperes személyes nyilatkozata szerint is tisztában volt. De még ha ezen fikciót a bíróság alaposnak tekinti, úgy sem nyert bizonyítást, hogy az ingatlan árverésére semmi esetben nem került volna sor, hiszen több végrehajtási jog is terhelte azt.

Minderre tekintettel az I. rendű alperes vonatkozásában a jogellenes magatartást megállapítva, a felperesi keresetet mint a jogalap vonatkozásában megalapozatlant, az ok-okozati összefüggés hiányában utasította el.

Mivel a II. rendű alperes vonatkozásában még csak jogellenes magatartást sem állapított meg, így e körben a keresetet elutasította és a felpereseket perköltségben marasztalta. Személyes költségmentességük folytán megállapította, hogy a le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélettel szemben a felperesek éltek fellebbezéssel. Fellebbezésükben arra utaltak, hogy az I. és II. rendű alperesekkel szemben továbbra is fenntartják kereseti

kérelmüket, és az elsőfokú bíróság ítéletét törvénysértőnek, különösen a jogellenesség körében és az okozati összefüggés vonatkozásában iratellenesnek is mondták. Fenntartották a II. rendű alperes vonatkozásában tett elsőfokú megállapításait, és kérték e másodfokú szerv magatartása jogellenességének megállapítását, míg az okozati összefüggés vizsgálata körében álláspontjukat részletesen kifejtették. Álláspontjuk az volt, hogy a jelzálogszerződések nem létezéséről - érvénytelenségéről - egyik bíróság sem foglalt eddig érdemben állást. Ezt nem vizsgálták, ezért ebben a kérdésben nincs is jogerős érdemi döntés. A Pest Megyei Bíróság ítélt dologra való hivatkozása ezért egyfajta *circulis viciosis* szerű helyzetet eredményez, olyan határozatok zárnák ki az állásfoglalást, melyben semmilyen iránymutatást az ügyben még nem adtak. Ab ovo ezért az elsőfokú bíróság döntését törvénysértőnek tartották.

A megelőző közigazgatási perrel kapcsolatosan kifejtették, hogy abban ugyan a II. rendű alperes félként részt vett, azonban annak a pernek a tárgya nem zálogszerződés érvénytelensége vagy nem létezése, és nem is kártérítés volt, hanem közigazgatási határozat felülvizsgálata. Így az érvényesített jog tárgyában fennálló azonosság is hiányzik. Továbbra is állították, hogy nem volt bejegyzésre alkalmas okirat egyik jelzálog bejegyző határozat esetén sem, ilyen kereseti állítás tárgyában egyik korábbi ítélet sem tartalmaz rendelkezést. Ezért itt ítélt dologról nem lehet beszélni. Utaltak arra, hogy a földhivatalok kézbesítési késedelme a jogorvoslatok igénybevételét két irányban is ellehetetlenítette. Egyrészt a három éves jóhiszemű jogszerzéssel összefüggő határidők eltelte miatt, másrészt megakadályozta, hogy a törlési per a kölcsönt folyósító személyekkel, mint a bejegyzés eredeti jogosultjaival szemben indítsák meg, és ezért a három éves jogvesztő határidő hatálya alá kerültek. Ez nem lett volna így, ha a bejegyzésekről szabályszerűen értesülnek. Vitatták azon elsőfokú bírói megállapítást is, mely szerint az ingatlant terhelő további végrehajtási jogok az ingatlan árverését eredményezték volna.

Minderre utalva, minthogy a kereset összecszerűségének bizonyítására nem került sor, és ez nagy terjedelmű bizonyítás lefolytatását teszi szükségessé, kérték, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 252. § (3) és (4) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül és utasítsa az elsőfokú bíróságot az eljárás megismétlésére és új határozat hozatalára azzal, hogy a megismételt elsőfokú eljárásra más tanács kijelöléséről is döntsön az ítéltábla.

Az ellenérdekű fél a jogutódlás tárgyában tett bejelentést, és az ebbe foglalt rövid ellenkérelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Az elsőfokú ítéletnek nincs olyan rendelkezése, mely első fokon jogerőre emelkedett volna, ezért az elsőfokú eljárás teljes köre felülbírálandó.

Itt jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú eljárás során a per I. rendű alperese a Városi Földhivatal, II. rendű alperese a II. rendű alperes neve volt. A szerkezeti átalakítások folytán az elsőfokú eljárást követően 2010. december 31-

ével mind az I., mind a II. rendű alperes jogalanyisága megszűnt. Jogutódként a Megyei Kormányhivatal perbelépett. A perbeli jogutódlást a Fővárosi Ítéltábla 2011. március 22-én meghozott 4-I. sorszámú jogerős végzésével megállapította.

A fellebbezés nem alapos.

A felperesi fellebbezésre tekintettel elsődlegesen abban a kérdésben kell állást foglalni, hogy indokolt-e az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése, valamint az eljárás megismétlése.

A felperes által hivatkozott Pp. 252. § (3) bekezdése kimondja, hogy ha a bizonyítási eljárásnak nagy terjedelmű vagy teljes megismétlése, illetőleg kiegészítése szükséges, anélkül azonban, hogy a Pp. 252. § (1) és (2) bekezdésébe foglalt feltételek fennállanak, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét mindenkor a fellebbezési kérelem és fellebbezési ellenkérelem korlátai között hatályon kívül helyezheti, és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben a per újabb tárgyalására, és újabb határozat hozatalára utasíthatja.

A (4) bekezdés szerint a hatályon kívül helyező végzésnek tartalmaznia kell az elsőfokú ítélet ismertetését, a hatályon kívül helyezés okát, továbbá az új eljárásra vonatkozó utasításokat. A másodfokú bíróság jelen esetben csupán a perköltség összegét állapítja meg, a költség viselésének kérdésében pedig az elsőfokú bíróság határoz. A másodfokú bíróság elrendelheti, hogy a pert az elsőfokú bíróság másik tanácsa, vagy azonos hatáskörű más bíróság tárgyalja.

A fenti jogszabályi rendelkezésekből és a fellebbezésből tehát elsődlegesen azt kell tisztázni, hogy van-e olyan nagy terjedelmű bizonyítás, amely szükséges és alkalmas arra, hogy a másodfokú bíróság új eljárást rendeljen el és új tárgyalás megtartását írja elő.

Lényegét tekintve e körben a fellebbezés csupán arra utal, hogy az eltérő jogi megítélés alapján az elsőfokú bíróság a felperesi kereset jogalapját nem látta megállapíthatónak és az összecszerűséget nem vizsgálta. Ezért lenne szükség a megismételt eljárás megtartására.

Mindebből következik, hogy az eljárás megismétlésére tehát csak akkor lehet szükség, ha a másodfokú bíróság egyetértve a felperesi fellebbezésben írtakkal, eltérő jogi álláspontra jutna a jogalap vonatkozásában. Ebből következik, hogy a másodfokú bíróságnak ezt követően a felperesi kereset jogalapját kellett vizsgálat tárgyává tennie.

Az elsőfokú bíróságot helytállóan állapította meg, hogy a II. rendű alperes tevőleges magatartásában jogellenesség nem állapítható meg. Erre nézve a jogellenesség hiányából fakadóan vele szemben kárkövetelés nem érvényesíthető. E körben a jogalap vonatkozásában az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást.

Nem vitás tény, hogy az elsőfokú bíróság is az I. rendű alperesi védekezéssel egyezően megállapította, hogy 1992-es földhivatali határozat kézbesítésének igazolására nincs rendelkezésre álló irat. Ebből pedig az következik, hogy annak kézbesítése szabályszerűen nem történt meg. Ez a magatartás valóban jogellenes, ezért helytállóan vizsgálta az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes vonatkozásában azt, hogy ez a jogellenes magatartás és a felpereseket esetlegesen ért kár között az ok-okozati összefüggés megállapítható-e.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában részletesen és helytállóan idézte a felperesi jogelőd és I.A.Á. Pénzintézet, illetve a felperesi jogelőd és abank Rt.i Fiókja között megkötött kölcsönszerződéseket. E kölcsönszerződések fedezetéül szolgáló jelzálogjog bejegyzésének alapját képező nyilatkozatokat. Helytállóan rögzítette azt is, hogy az eredeti kölcsönadás a követelést az azt biztosító mellékkötelezettségekkel együtt hogyan és miként adta tovább.

Az elsőfokú bíróság részletesen tisztázta, hogy milyen megelőző peres eljárások voltak folyamatban. E körben elsődlegesen a II. rendű alperes neve határozata ellen a Budakörnyéki Bíróságon előterjesztett felperesi keresetet ismertette, melynek során a Budakörnyéki Bíróság a 16.K...../1998/7. számú ítéletével a keresetet elutasította, és a bejegyzés alapjául szolgáló okiratok tartalmi és alaki érvényességét nem vizsgálta felül. Kizárólag azt tette vizsgálat tárgyává, hogy az 1972. évi 31. sz. tvr. 21. § (2) bekezdése szerint az ingatlanra időközben harmadik személy jóhiszeműen ellenérték fejében 1994. december 29-én szerződést kötött, így a M.F. Bank jogot szerzett. Mivel a jelzálogjog jogosultja a törléshez nem járult hozzá, ezért az I. és II. rendű felperesek kérelmét közigazgatási eljárás során nem találta teljesíthetőnek. Ezt az ítéletet a Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság Kf...../1099/7. számú ítéletével helybenhagyta.

Rögzítette, hogy az A.... Kft., majd jogutódja az A. Feldolgozó Kft. 1992. október 1. napjától felszámolás alatt áll. Cégjegyzékből való törlésére 1995. május 26-án került sor. A Megyei Bíróság 6.P...../5. számú és 2000. június 28-án meghozott ítéletével kötelezte jelen per I. rendű felperesét, ott mint I. rendű alperest, hogy tűrje a M.K. Rt. felperes részéről I. rendű felperes neve tulajdonát képező a ráckevei 401. tulajdoni lapon 320 hrsz. alatt felvett ingatlanból a nevében vezetett ½ illetőségéből az eredeti adós az A. Kft. tartozása fejében 1.500.000 Ft tőke és ennek járulékai kielégítését.

Kötelezte jelen per I. és II. rendű felpereseit - ott I. és II. rendű alpereseket - hogy egyetemlegesen tűrjék az A. Kft. kölcsönvevővel szemben fennálló 9.000.000 Ft tőke és 1992. április 15-től 1992. október 13. napjáig járó késedelmi és ügyleti kamat vonatkozásában, hogy a jelzálogjogosult a nevükön vezetett, egymás közt egyenlő ½ - ½ arányú tulajdont képező ráckevei 401. sz. tulajdoni lapon 320 hrsz. alatt felvett ingatlanból kielégítést keressen.

Rögzítette azt is, hogy a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Gf.I...../2001/5. számú ítéletével 2002. január 25-én az elsőfokú bíróság fenti ítéletét csak kis mértékben változtatta meg, jelen per I. rendű felperesét - ott I. rendű alperes - az első tétel szerint marasztaló tőke és kamat helyett 1.430.633 Ft tőkekövetelést vett

alapul. Ez a legfelsőbb bírósági döntés kifejtette, hogy a zálogszerződések érvényességét a közigazgatási eljárás során a Budakörnyéki Bíróság nem vizsgálta. Arra az ingatlan-nyilvántartási törvény szerinti törlési perben kerülhet sor.

Rögzítette e bíróság, hogy a felpereseknek jelzálogjog törlése iránt kellett volna keresetet indítani, amennyiben az arra megszabott határidőt nem késték el. Mivel az I. és II. rendű alperesek ilyen keresetet nem terjesztettek elő, ennek hiányában viszont a jelzálogszerződés érvénytelensége tárgyában a bíróság nem is dönthetett. Azt is rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a ráckevei ingatlan végrehajtására 2004. június 28-án került sor. Kifejtette, hogy a Fővárosi Bíróságon 10.P...../2002. számon szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt is a felperesek keresetet nyújtottak be, azonban ez a peres eljárás is a Fővárosi Ítéltábla előtt 7.Pf...../2004/3. számon elutasítással zárult. A felülvizsgálat is eredménytelen volt. A felülvizsgálati bíróság azt is kifejtette, hogy az ingatlan-nyilvántartási törvény 63. § (1) bekezdése szerint az érvénytelen bejegyzés törlése iránt a keresetet azzal szemben kell megindítani, aki közvetlenül a bejegyzés folytán szerzett jogot vagy mentesült a kötelezettség alól. Ezt addig lehet megindítani, míg a bejegyzés alapjául szolgáló jognyilatkozat érvénytelensége megállapításának helye van. A Ptk. 234. § (1) bekezdését idézve, semmis szerződés érvénytelenségére a törvény eltérő rendelkezése hiányában tehát bárki határidő nélkül hivatkozhat, a törlési kereset is e határidő nélkül megindítható. Itt rögzítette a bíróság, hogy a további jelzálog jogosultakkal szemben az ingatlan-nyilvántartási törvény 63. § (2) bekezdése szerint a bejegyzéstől számított három év alatt lehetett törlési keresetet indítani a korabeli időben, és ezeket a határidőket a felperesek elmulasztották.

Az alperesi védekezés tükrében a másodfokú bíróság elsődlegesen a Ptk. 340. § (1) és (2) bekezdését vette vizsgálat tárgyává.

A Ptk. 340. § (1) bekezdése kimondja, hogy a károsult a kár elhárítása illetőleg csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, mely abból származott, hogy a károsult e kötelezettségének nem tett eleget. A károsult terhére esik mindazok mulasztása, akiknek magatartásáért felelős.

A felpereseket mindvégig az eljárás során jogi képviselő képviselte. A másodfokú bíróság megítélése szerint a felperesek kárenyhítési, kár megelőző kötelezettségüknek nem tettek eleget. Amikor a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Pest Megyei Bíróság 6.P...../5. számú ítéletét másodfokon elbírálta Gf.I...../5. számú ítéletében rámutatott, hogy mi az a helyes követendő eljárás, mely esetleg a felperesek részére lehetőséget biztosít a bejegyzett jogok törlésére. A felperesek ennek ellenére további eredménytelen, nem célravezető peres eljárásokat kezdeményeztek. Ezért a másodfokú bíróság megítélése szerint alappal, követelést a most már egyetlen alperessel szemben nem érvényesíthetnek.

Másodlagosan a másodfokú bíróság is osztja az elsőfokú bíróság azon érvelését, mely szerint nem vitás tény, hogy a felperesek és különösen az I. rendű felperesnek

pontos tudomása volt arról, hogy az ő általa ügyvezetett kft. milyen feltételekkel juthat hozzá a kölcsönhöz, és mindkét szerződést ezen tényekről tudva saját részéről, illetve a második szerződést házastársa részéről is aláírta. Az a tény, hogy ez a jelzálog nyilatkozat a másik fél részéről nem volt szabályszerűen aláírva, semmilyen módon nem vezethet érdemben oda, hogy a felperesek, akik nem vitásan jelzálog-kötelezettséget vállaltak, e kötelezettségük alól szabaduljanak.

Tény az is, hogy a kölcsönfelvevő kft. vagy annak jogutóda röviddel a kölcsön felvételét követően felszámolásra került. A felvett hitel visszafizetésére nem került sor.

Mindkét cég az I. rendű felperes érdekeltségi körébe tartozott. Bár ezen okból sem tudta volna eredménnyel bizonyítani a felperes, hogy a megkötött korábbi szerződések nem saját akaratát tükrözték.

A másodfokú bíróság egyetért a fellebbezés azon érvelésével, mely a Pp. 229. § (1) bekezdésére vonatkozik. A keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapból származó ugyanazon jog iránt, ugyanazon felek - ideértve azok jogutódait is - egymás ellen új keresetet indíthassanak vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessek. Ez az anyagi jogerőt tartalmazó eljárásjogi rendelkezés jelen esetben érdemben nem lehet irányadó. Azonban helytálló az elsőfokú bíróság azon okfejtése, mely ebből kiindulva arra mutatott rá, hogy jelen peres eljárás során a kártérítési per bírósága nem alkalmas fórum annak elbírálására, hogy a felek által megkötött szerződés alkalmas volt-e az ingatlan-nyilvántartási bejegyzésre vagy sem. Erre kizárólag a törlési kereset lett volna alkalmas. Minthogy ezt az eljárást a felperesek nem kezdeményezték, ezért joggal és alappal, a most már egyetlen alperessel szemben kárigényt nem érvényesíthetnek.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, részben eltérő jogi indokolással.

A felperesek pervesztességük folytán kötelesek megtéríteni az alperesi képviselő indokolt perköltségét a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint, a felperesek személyes költségmentessége folytán az állam viseli a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2), valamint 15. § (3) bekezdése alapján.

Budapest, 2011. március 29.

Dr. Tölg-Molnár László s.k.
a tanács elnöke, előadó

Dr. Tibold Ágnes s.k.

. Madarász Anna s.k.

bíró

bíró

A kiadmány hiteléül: